

Tar Károly
GYÁSZPÁRTA

Tar Károly

GYÁSZPÁRTA

Tar-Bengtsson Håkan rajzaival

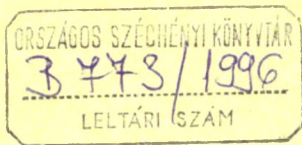
**A borítót Tar-Bengtsson Håkan fotója
felhasználásával Feleki Károly készítette**

Tar Károly
GYÁSZPÁRTA

Erdélyi Híradó
Kolozsvár

0A 35.463

©Tar Károly
©TarBengtsson Zsuzsanna, 1995

Erdélyi Híradó Könyv és Lapkiadó
Kolozsvár
Felelős kiadó: SZŐCS GÉZA

ISBN 973-97099-7-4

Élet- és bajtársam emlékére

*Jegygyűrűmet szegénykém visszaadtad.
Körén belül az üresség vakablak,
min félszemmel közös múltunkba látok,
hol kigyúl minden, ami elhomálylott.*

Horváth Imre: Margit-versek

Hazug világ

most hazugság
gomolyog ködökben
bennünk is
sűrűsödő nyilallásokban
tódul előtte a félelem
lélegzeni baj
a fény ha tüzes gombavirággal jön:
vég –

kezdet
reményünk elrepült veréb
a gondolat guanó
erjed
minden

elkoptattuk az évszakokat
tavaszok, nyarak, telek elfogytak –
talán még ősz
maradék
ködöknek
idétlen idő
kútjaikban
kozmoszban
(magunkban is)
hahó
van itt valaki?!
szítál
lapít
a csend

Páratlanul

*Csak az egész, miben elférnek ketten.
Most kétfelé vált a felezhetetlen.*

Horváth Imre: Margit-versek

Elment a fél felem
Helyemet nem lelem
Fél ember felet ér
Felesleg – csupa dér

*

„Párosan szép az élet“
Szomorúan ért véget.
Páratlanul pártalan
Búbánatom hasztalan

Párolog sejtjeimből
Vágyverte verseimből
Párás szemmel szemlélem
Tőle szépült emlékem

Félpárnámon hideg hely
Holt örömvirág kehely
Párbajom özvegységgel
Pártában öregséggel

„Egyre egyet tehetnél
elégtételt vehetnél“
„A Nagy Egyet számolom
Egyedléte száanalom

Talán a legszegényebb
A lényegtelen lényeg
Magában él körözve
Páratlanul örökre

Emberségem párjául
Kimegyek a világbul
Kimegyek majd egyedül
A boldogság elkerül

Születhetünk párosan
Élhetünk bár károsan
Partalan és pártalan
Halálunkkal hangtalan

Így is úgy is áldozat
Olykor csakis kárhozat
Húsba vágó eleven
Seb vagyok a felemen

Hátralévő napjaim
Nekem a csönd márcsak kín
Sanyarodó időmben
Gyászvigasság fölöttem

Beszéljünk a halakról?

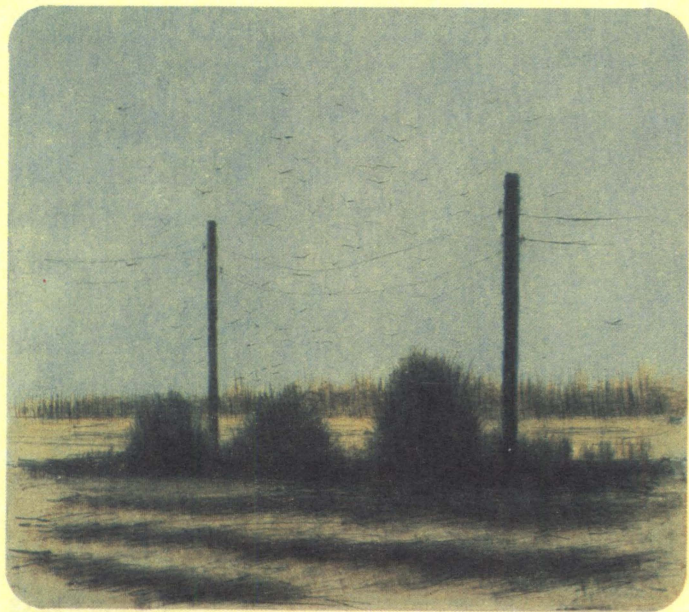
Uram, a halak
Nem beszélnek
Fejet nem, farkot csóválva
Félve élnek
Ár ellen úszva-futnak
Nem éljeneznek, nem tapsolnak.

Uram, a halak
Nem felelnek
Fejet rázva, térdet hajtva
Nem feleselnek.
Cikáznak bölcsen összevissza
Mint aki a maga vizét issza.

Uram, a halak
Nem vedelnek
Keserút nyakalva-nyelve
Nem is lelkesednek
Egyemberként, egyöntetűen
Nem bíznak minden b(t)etűben.

Uram, a halak
Nem értelmes lények
Fejük nem, farkuk gyönyörű:
Csupa lényeg
Tapsikolva egyszuszra
Várnak a beígért vízibuszra?

Uram, a halak
Nem jók példának
Fejük, pénzük nem kell
emberfiának.
Szavuk, daluk némán lessük.
Miközben fajtánkat esszük.

Szemtől szembe

szem szemre
szemtől szembe
könny könnyre
könnyre könny

kéz kézben
kézben kéz
száj szájon
csókra csók

szó szóra
szóra szó
gond gondra
gondra gond

láb lábon
lábon láb
karban kar
kar karban

nap napra
évre év
élet életre
végre vég

Árnyékkal kiáltok

Most akváriumban élek:

egem tiszta vízszint.

Nyitom szám szaporán, hangtalanul.

Lenn a moslékos mélyben,

s fenn is,

amikor a kozmoszba emelem

sunyított fejem.

Néha néma örömök buborékolnak.

Gondom guanó:

lerakódik, ahogyan estre a szürkület,

a hülyítő mész az agyban.

Az eszem, melyből kiszívták a nedűt:

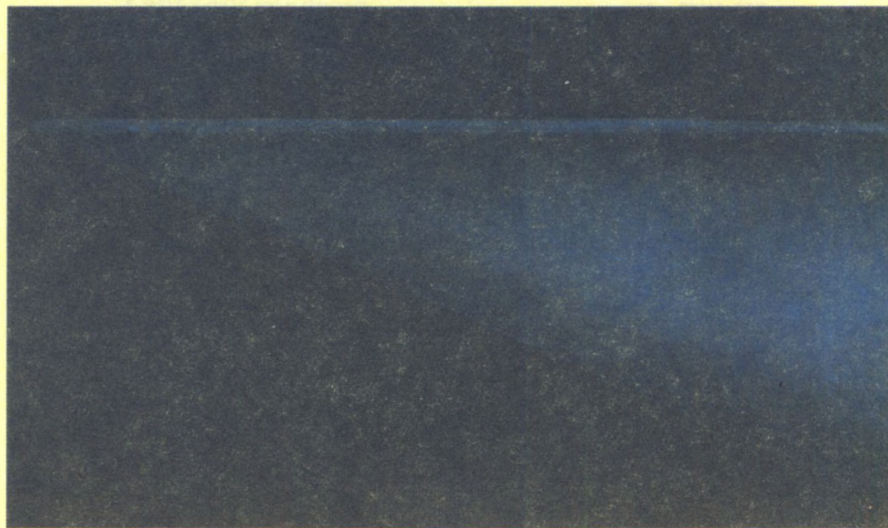
semleges anyag.

Telítődik medrem.
Magam is belefekszem,
emelkedem is.
Belém rozsdásodnak a szavak:
mondani akartam valamit.

Vörös daganataim úszkálnak.
Véres hályogfüggönyeim mögött
felleg vagyok.
És vissz a víz: kín-hínáros gomolyag.

Mederaljba, sekélységbe,
vízszintre hulló avarba,
fel a magasba,
hol helyem...

Kidülledt,
hűlt
árnyékkal kiáltok igazat.

Emlék

„MARGIT:

Kik érzik,

Ha vérzik

Sebem, mely csontig ás?

Szégyen, halál jön! Ó ne hagyj!

Hajolj rám

Fájó Madonnám,

Fordítsd felém az arcodat.“

Goethe: Faust

Emlékszel – tavasszal

a hegyekben jártunk.

Jó volt,

jó volt,

jó volt

tartani kezemben

vágy-forró lágy kezed.

Testünk itta a fényt,
a felhőszíneket.
Örömünk osztottuk:
tenyerünk vágy-forrón,
hogy összelüktetett.

Hideg hegyek között
melegedni akart,
hajadba bújt a szél.
Rút varjak zajára
is hozzám simultál.
Néztük – messzeségben
hegytetőre terhét
felhő rakosgatta:
a csillogó jégesőt.

A fülembé súgtál,
szemed is nevetett.
Jó fiat fogantál –
rám bíztad keressek
neki – csakazértis –
hozzáillőt bátran:
ősi magyar nevet.

Vezetékben rohanó erők,
tavaszodó fában a nedvek,
tízpercben gyerekzsivaj,
elszabadult fiatal kedvek
tüzeltek szelíd tenyeredből:
éveket fontál szeretetből
– köré és körénk – mindhiába...

Kifogytál aztán a szerelemből:
díszsortűz tűzte fölénk gyászba
sok sóhajunk, vetélt örömünk –
szemünkfénye egyre feketült.

Versteke

Tekintélyes tekintet
Pillanatot megihlet
Pillantás a pillámról
Hétköznapon átlából

Könnyben úszik, elpilled
Sanyarúságom viszed
Egyszem magam szemtanú
Életem mily szomorú

Teke-szemem, teke-szám
Teke-világot kíván
Teke-világ gömbölyded
Idő gurul fölötted

Földtekénken a tekevilág
Gömbökben gömbméltóságra hág
Tekervény tekereg: az élet
Tökfejek létráján ígéretet

Aranyvirág

*ne hidd hogy az leszel
mi lehetnél
szaros újonc vagy egy rühes
reményű intellektüel
a képedre van írva
egy kis masírozás
s a sarkadból genny robban
apád anyád mire megérti
belerokkan*

Lászlóffy Csaba: Rekviem T. Zs.ért

Új élet, mondtad
egyetlen maradékunk
áldott állapotára.

Négy esztendővel
a FÉLSZABADSÁG
érkezése után
– EXTRA TRANSSYLVANIAEM –
nyilván, férges
országunk acsarkodó
MAGYAR ÁTKOS
mieinknek
háta fordítva
végül.
Mérgézték agyunk,
vérét fiúknak,
gerincvelőd.

„Szentem, aranyvirág“ –
bámulta szépséged
halottas ágyon
szobatársad,
nem hitte korod.
INTETTÉL
elbocsájtó búcsút,
keserű-könnytelent.
KÓMA
előtti mosolyod
pénzleső orvosodnak
nem szólt, csak úgy
világnak,
életnek,
nyárnak,
rút reménynek,
s nekem talán...

MEGCSALTÁL
így, s az újból
rossz régi lett
minden.

Kezdtük s folytatom
a HALÁLT,
porod a Házsongárdban
melegítőn ráakódik
fiunk csontjaira,
nekem is nehéz
a föld; hát még
neked.

Örömünk kihúlt,
költő barátunk igaza
– SORSUNK –
rajtunk beteljesült.

aranyvirág = Margit virág népies, régi kifejezéssel

Gyász

ő ölel

kő ölel

kő öllel

ő öl

kő öl

öllel öl

kő öllel

ölel

kő öl

öl a kő

kő kövön

ó kő

nő a kő

a kő nő

ó nő

öllel ölel

öllel öl

kővel öl

kő öle

kő hővel

kő ölel

föld ölel

Egyszerű elégia

Baba halálakor

Kiss Dénesnek

Héja-ember, héja-lét:
hétköznapi világ,
Életem rút pusztá rét:
hiányzik a virága.

Héjlakomból héja híz!
Magas kortól messzire...
„Zsákmánymúltadért ne sírj,
ne gondold már semmire.“

Héja mint az avaron...
„Felejtsd el már örökre!“
„Köreid nem zavarom,
fölemelkedj körözve.“

Lent a lenni lengedez –
életünk zárt hengere.
Fönt a fenség permetez –
elmúlásunk menthet-e?...

Ha értjük a világot
felülemelkedetten:
élvezetünk világol
észok-elégedetten.

Ki ment és mi maradt
teke-töktekervényben?

Kiderül a Nap alatt:
a sűrű sötétségben.

Félni félő feleim
(Mikor hagyjátok abba?)

A halálnak telein
ki örökléte rabja?

Porhüvelyünk porfészek –
voltát mi meghaladtuk.

Végtelennel mért részek
világát ha szabdaljuk.

Elapróztuk önmagunk
és körbe a világot –
világ mélyén önmagunk
az ŐSEGYÜNK világolt.

Félszemmel és félfüllel
látjuk, halljuk életünk.
Féllábbal és félkézzel
fogva fogjuk végzetünk.

Miként egy az egyre megy:
két fél kell az egészhez.
Gondolatunk hegyre megy,
s jut az ember eszéhez.

Fél agyam és fél szemem
a másikkal egyé sül...
Ha a hitem nem hiszem,
a dogma sem teljesül.

Fölöttébb a fej a fő:
emberközpontú világ...
Évezredek: szemfedő.
Mindegy: észterő, virág.

Virág-voltunk világa
földgömbünkön véreres,
egyre gyorsuló lába:
őszpatinás, észderes.

Körtáncunkban kanyarog
forgó korban, koromban.
Sanyarogva fanyalog
Piszkos korpor porondban.

Isten szeret, nem szeret:
egyre megy! Úgyis minden
utunk KÓMÁBA vezet,
tagadjunk bár önhitten.

Faló

ha lehet
ha lehet
itt
és most
föld felett
éj előtt
rossz fölött
igen

ha lehet
ha lehet
mindig
csakis
csakazértis

Tartalom

Hazug világ.....	7
Páratlanul.....	11
Beszéljünk a halakról?.....	15
Szemtől szembe.....	21
Árnyékkal kiáltok.....	23
Emlék.....	29
Versteke.....	33
Aranyvirág.....	35
Gyász.....	43
Egyszerű elégia.....	45
Faló.....	51

Képek jegyzéke

Skogsväg - Erdei út - IV. 87	9
Åkar - Föld - 5/7 - 88	19
Dröm - Vágyálom - 91	26-27
Tornål - Szárazság - Natur 1/10. 87	41
Kalotaszegi írásos minták a szöveg alatt:	
Nagykapusi párna	11
Magyarvalkói ládás kendővég	33
Nagykapusi madaras párna	45
Magyarvalkói sűrű minta a XIX. század második feléből	55

Megjelent a következők anyagi és/vagy erkölcsi támogatásával:

A budapesti Erdélyi Gyülekezet – Reménység Szigete; a torontói Egyesült Magyar Alap, az Erdélyi Szépművés Céh szerkesztősége, az Erdélyi Híradó kft. Ágopcsa László (Stockholm), Balogh Béla (K-vár), Bartis Ferenc (Bp.), Barta Éva (K-vár), Beke György és neje (Bp.), Bendel József és Márta (Tasnád), Bengtsson Hákan (Lund), Blau Ernő és Anna (Atlanta), Bodor Pál (Bp.), Buchmüller Ildikó (Tasnád), Burcă Petru és Mónika (K-vár), Bärndahl Ela (Sölvesborg), Csiszár Loránd és Olga (Atlanta), Debelyák Károly és Erika (Etes), Dezméri Sándor és Margit (K-vár), Dohi Alexandru (Stockholm), Dulai Sándor (Bp.), Dusa Ilona (Stockholm), Dusa Ödön (Stockholm), Eszényi család (K-vár), Feleki István (K-vár), Feleki Károly (K-vár), ifj. Feszt László (Veszprém), Fülöp Rózsika (K-vár), Gál Judith (K-vár), Haraszi Luca (Bp.), Jánosi Tibor (Bp.), Józsa Mária (K-vár), Juhos Sára (Magyarpalatka), Juhos István és Sári (K-vár), Kakassy Béla és Amál (Bp.), Katona Ferenc és Enikő (Bp.), Király Ferenc (K-vár), Kiss Jenő (K-vár), özv. Kovács Józsefné (Bp.), Krausz Gábor és Noémi (Bp.), Laczkó László és Ildikó (Bp.), Lászlóffy Csaba (K-vár), Lenkey Katalin (Bp.), Márton János (Mv-hely), Márton Zoltán és Júlia (Stockholm), Nagy György (Bp.), Nistor Gh. Gáspár (K-vár), Nits Árpád és Ilona (K-vár), Paizs István (Magyarpalatka), Paizs János (Magyarpalatka), dr. Paizs József és dr. Paizs Hajnal (Mv-hely), Pálfi Mircsa (K-vár), Pásztor Zsuzsa (Magyarpalatka), Protopopescu Éva (K-vár), Pusztai Péter és Irina (Montreal), dr. Soós Pál (Bp.), Sóni Pálné (New York), Szász Ica (K-vár), Szőke Zoltán (Tordaszentlászló), Szőcs Géza (K-vár), Sztranyiczki Mihály (K-vár), Tar Attila Szilárd (K-vár), Tar Margit (K-vár), Tonk István (K-vár), Tóth Ildikó (Sölvesborg), Ţupa Răzvan és Simona (K-vár), Regéczi Emil és Anna (K-vár), Udvar György és Erzsébet (K-vár), Vladár Pál (K-vár).

19150 to 19152